

A karácsony ítélete

1947-ben született. Katolikus pap, a PPKE HTK tanára, Csörötnek plébánosa. Legutóbbi írását 2012. 4. számunkban közöltük.

Az Úr jön el — az Isten születik meg karácsonykor. És ha eljön az Úr, ha nekünk ott kell állanunk az Ő színe előtt, akkor ez az eljövétel nem ítélet? Nemde ítélni fog az Eljövő? — ítélni a földet. Hiszen a betlehemi jászolban a mindenség Ura fekszik — nem egyszerűen törekeny gyermek, hanem a végtelen Isten, aki a Szent, akié minden Erő és minden Hatalom. Valóban íté! A betlehemi Kisdéd szeretetre ítéel minket. Az Ő ítélete — mosolygó tekintete, ölelésre kitért apró keze — a szeretet ítélete. Hiszen a betlehemi Kisdéd a közénk eljövő Emberszerető Isten jósága. A Szeretet Istene szeretetre ítéel bennünket. Arra a sorsra szán, hogy magunkra öltük az Ő lelkületét, a szeretetét. És ha az Ő színében állunk — a betlehemi jászol előtt — nemde a Szeretet ragyogása fogja betölteni a szívünket, nemde Ő egészen magának, magának a Szeretetnek foglalja le életünket. Ilyen ítélet a karácsony: hogy életünk egészen szeretet legyen, hogy legyen a Szereteté, az Istené, aki eljött közénk — a betlehemi Kisdédé. A betlehemi Kisdédből áradó törhetetlen ragyogás, a Szeretet emésztő lángja lánggra lobbantja szívünket és átjár minket — szeretetté teszi az életünket. A Szeretet, a mi Urunk, Istenünk, Úrrá lesz bennünk, és minden tettünket, szívünk minden dobbanását, minden érzésünket és gondolatunkat áthatja.

A betlehemi kicsiny Gyermek — Ő a Pásztor — terelget bennünket: a párducot is és a gödölyét, és ők együtt legelésznek. Nincs többé gyűlölet. Nincs, ami szétszakítsa és szembeállítsa őket. Kardjaikból ekevasat kovácsolnak, és nem ártnak többé az én szent Hegyemen. Mert egy kis Gyermek vezetget minket. Az Ő vállán a fejedelemség. Ő valóban Úr, Ő valóban Hatalmas. Ő valóban Jó, Ő végtelenül Szeretet. Előttünk jár igaz Szívével, és a Szívből szeretet árad. Előttünk jár, mint jó Pásztor, és elvezet önmaga Forrásához, az Élet vizéhez, a Szeretet kimeríthetetlen bőségéhez. Meglátjuk-e a Szeretetet? Meglátjuk-e, hogy megszületett — nekünk született meg, hogy bennünk megszülessék. Hányszor tapasztalja meg az ember, hogy életének minden napja telve van fényvel, telve van békével. Hányszor képes szelíd szóra. Kinyújtja kezét és megsimogatja a reménye vesztettet. Megmelengeti a fagyost, a megfáradottat, és átöleli, aki rosszat tett neki, és meggyógyítja a sebet. — A párduc és a gödölye együtt legelészik. Ó, mennyi szeretet tölti be a földet! Ó, mennyi fény ragyog a mi éjszakánkban! (És nem a Hold világa ez.) Ó, mennyi jóság! Mennyi a szívben kimondatlan megszületett áldozatoság, megbocsátás és önzetlenség! Mennyi hősiesség a mindennapokban, észrevétlen. Jót tesz mindenkivel, jár körül, amiként a Mester. Járja élete útját az ember, és megtalálja a kincset, megtalálja a szeretetet. A szívében rejtetik — és odaadja a szegényeknek — így szerzi meg.

A párduc és a gödölye együtt legelészik. A bárány és az oroszlán... Az ember testvére az embernek. De hányszor és hányszor megbotlik

az ember a szeretetben — és hányszor kezdi el újra, hogy megtalálja. Ő, hányszor szembesül az ember önmaga kínjával, hogy képtelen volt a megbocsátásra. Ő, hányszor nem találja azt az egyetlen hangot, amely feloldaná a szörnyű haragot. Hányszor beborul az ég az ember élete felett — de mindig újra megpróbálja. Megpróbál megbocsátani, jót tenni viszonzást nem várva, és áldást mondani az átokra. Szelíd szóval békét sugározni. — A párduc és a gödölye együtt legelészik. És ilyenkor egy kis Gyermek terelgeti őket. Valahányszor megpróbál az ember szeretet lenni, olyankor mindig egy kis Gyermek megy előtte, egy kis Gyermek születik meg benne. Ő a fény, és beragyogja a sötétet. Belőle, a Szeretet hatalmából születik meg minden béke az ember szívében. Ő tesz hatalmassá, hogy szeretet legyen az ember. A párduc és a gödölye azért legelésznek együtt, azért van szeretet ember és ember között, azért bocsátanak meg, azért szelídek, és járnak indulatok hullámai fölött úgy, hogy nem nyeli el őket a harag, azért mosolyognak — mert egy kis Gyermek terelgeti őket. Ő a béke. Az Ő vállán nyugszik a fejedelemség. Ő a Pásztor, életünk Istene. Ő irgalmat ad, hogy irgalmazzak. Ő beavat titkaiba. Megtanít a szeretetre úgy, hogy önmagát adja oda. Ő születik meg minden jó tettben, minden szépben, minden szeretetben. Ő terelgeti a párducot és a gödölyét — és az oroszlán és a bárány együtt legelésznek. És ha mégis azt látod, hogy több a hideg, több a rideg sötét, több a gyűlölet, ha azt látod, hogy a szívedet is legyőzi a kevélység, a harag, ha azt látod, hogy béklyóba ver, hogy megbántottak — akkor tudd meg, hogy az igaz történet ez: a párduc és a gödölye együtt legelészik. Tudd meg, hogy Gyermek adatott nekünk, és az Ő vállán a fejedelemség. Ő a Hatalmas — hatalmasabb, mint a gyűlölet, erősebb, mint az erőtlen szívek. Ő erőt ad a mosolyra, Ő hatalmat ad a szelíd szavakra. Ő fényt ad, és a tied lesz a drágakőnél értékesebb kincs, a szeretet. Ő önmagát adja oda — és megszületik benned. Megy előtted, és vezetget téged. Vezeti a szívedet és irányítja tetteidet. Megtölti szeretettel, és te is fény leszel ebben a világban, te is gyermek. A te válladon is fejedelemség lesz, a béke ura leszel, uralkodni fogsz a szeretetben. Gazdag leszel, és ajándékot osztogatsz, a szeretet szavait, a béke mosolyait.

Ott találsz magad a megérkezettek között, a Jelet megtalálók megszámlálhatatlan sokadalmában. A kis Gyermek vezetgette őket. Ő hívta, Ő tanította minden lépésüket. Ő volt a Fény nekik az éjszakában. Előttük járt, az igaz utat mutatta meg. Vezetgette őket a Gyermek — és ők készségesen követték, hiszen Uruk Ő, Ő a Mester, lelkük Tanítója. Hagyták, hogy vezesse őket a kis Gyermek. Kezébe tették az életüket, és engedték, hogy a vállaira vegye őket, az ölében hordozza, felövezze, és oda vigye, ahova Ő akarja. Olyanok lettek ők is, mint kis gyermek, hogy hordozhassa őket a Kisded. És valóban hordozta. Viselte minden terhüket, és minden fájdalmukat magára vette. És Ő adott nekik minden nap kenyeret. Önmaga életéből adott örömet nekik, adott fényt, beragyogta éjszakájukat. A kis Gyermek vezetgette őket az úton, és ők hűségesen követték e kis

Gyermeket. Követték a Szeretetet. Hiszen a Szeretet volt Ő, az egyetlen Jó, az Örökkévaló. Ő volt kezdetben, a Szeretetlenben volt Ő — Ő volt a Szeretet. Ő jött el hozzánk. Ő született meg a testben. Megszületett az éjszakában. Megszületett lelkünk reménytelen csendjében. És íme, egyszerre felzúgott az Ének. Hatalmas éneket énekelt a Bárány, az örökkévaló Éneket. Az új Éneket énekelte el — a Szeretetet. Önmagát sugározta bele a világba. Beleragyogta lelkünk éjszakájába a jóságot. Bennünk született meg — és ők megszülettek Benne, a Szeretetlenben. Íme, minden új lett. A régi, ami volt, elmúlt. Új egek lettek és új földek. Mindannyian újak lettek. Felálltak, és kezébe adták önmagukat a Gyermekeknek, hogy megszabadítsa őket. Ő pedig megszabadította minden félelmüktől. Meghívta őket a Szeretet ünnepére. Megtanította őket arra, hogy az egyetlen élet, az ember egyetlen és romolhatatlan kincse a jóság, hogy csak a béke az igazság. Megtanította őket a Szeretet ünnepére. Megtanította őket akként, hogy Önmagát adta tanításul. Ő volt a Minta, az Igaz Kép. Előttük járt, és minden lépésüket előre megtette nekik. És velük maradt minden lépésükben minden nap, mindvégig, hogy Vele egyként, hogy az Ő kegyelmének hatalmas erejében szülessenek meg, hogy megszülessenek szeretetté, hogy szeretet legyenek tisztán, és fényként éljenek a Fényben, hogy szeretetként legyenek a Szeretetlenben.

Így vezette őket, és ők hűségesen követték a Gyermeket. Hagyták, hogy megtalálja őket. Engedték, hogy megszólítsa, és hívja őket. Kitárták előtte a szívüket és az életüket. Átölelték a Gyermeket, aki eljött hozzájuk. Szeretet lettek ők is, egészen szeretet és jóság, egészen béke és irgalmasság. Elfelejtették sérelmeiket, és nem gyűlöltek többet. Nem volt a szívükben ártalom. Őket bánthatták és megüthették arcukat, de ők nem ütöttek vissza. Átkokat szórhattak rájuk, és ők áldást mondtak rágalmazóikra, üldözőikért pedig imádkoztak. Sötétben jártak ők, és ragyogtak az éjszakában. Szeretet voltak tisztán, tündöklő jóság — a Gyermekek gyermekei, a Szeretet alkotásai, mert a Gyermekek megfogta a kezüket, a kis Gyermekek vezette őket, és hordozta az ölében, mint csecsemőket. A kis Gyermekek, a Szeretet végtelen Istene újjáteremtette a szívüket, új szív és új lélek lettek, fény a Fényben, szeretet a Szeretetlenben.

Megjelent a Szeretet — embertestben jelent meg — a Végtelen, az Örök Élet. Íme, itt van velünk, egy közülünk. Minden nap velünk van, Ő ébreszt fel minden hajnalt, és Ő minden alkony pihenése — Ő, a Szeretet. Ott áll minden tett küszöbén, és Ő születik meg minden mosolyban. Akit soha senki nem látott, akit emberszem látni képtelen — íme, megjelent. Királyok szerették volna látni Őt, és nem láthatták, próféták akarták hallani, és nem hallhatták. Akit egek egei befogadni nem elegek — íme, itt van a gyöngye kezekben, a törekeny szívekben lakik. Az ember képes a Szeretetre. Hatalmat adott az Isten az embernek Önmagára, hatalmat a szeretet csodájára. Olyan hatalmat, amely mégsem nyomaszt, hanem szabaddá tesz és föl-emel. Úgy jelent meg a Szeretet, hogy az ember élete lehet, minden

lépésben itt van jelen, testet ölt minden jó tettben. A megérinthatetlen Szeretetet kezeiddel megérinthatod, Ő a kenyered, együtt étkezel Ővele, és Belőle merítesz életet. Őbenne születik minden pillanat, Őbenne ölt testet minden gondolat. Az egész élet szeretet lehet — ilyen hatalmat adott neked a te Istened. Így jött el Ő — kegyelem lett, kegyelemből kegyelemre halmozott ajándék. Úgy jött el a Szeretet, hogy az ember szíve, az élete lett, az ember tettei, a mosolygás az arcokon. Az Ige testté lett — és bennünk vett lakást a Szeretet.

Kiáradt a Szeretet. Ő, mennyi ember megy Hozzád, végeláthatatlan menetben. Mindnyájukat Te hordozod, Te hívod nevükön őket, Te vezeted Önmagadhoz a szívüket, Te teremtetted az életüket. Minden cselekedetük a Te kegyelmed gyümölcse, minden béke, minden igazsága szelídségnek. És e széles, egyenes útján a szeretetnek Tehozzád jutnak, Te megmérhetetlen, örökkévaló Szeretet, aki megjelentél. Hozzád érkeztek a pásztorok, hozzád jut el az emberek megszámlálhatatlan sokasága — a Szeretet Jászolához. Hiszen önmagadhoz vezetsz minket, hogy a tiéd legyen a mindenség. Azért születél, hogy életet adj a világnak, örökkévaló, boldog üdvösséget. A Te karácsonyi ítéleted ez: hogy örömük legyen, és bőszben legyen, hogy életük legyen a Szereteten.

A VIGILIA KIADÓ KARÁCSONYI AJÁNLATA

Timothy Radcliffe

Vesd bele magad!

Élet a keresztség és bérmálás kegyelmében

TIMOTHY RADCLIFFE:

Vesd bele magad!

Élet a keresztség és bérmálás kegyelmében

A keresztelés legtöbbször számunkra inkább egy kedves családi ünnepség hangulatát idézi fel, középpontjában az újszülött csecsemővel. A neves angol domonkos könyve viszont feltárja olvasói előtt a keresztségben kibontakozó csodálatos világot, az Isten életében való részesezés végtelen gazdagságát. Nagyon reálisan és kritikusan tekinti át az átlagos keresztény élet szürkeségét és töredékességét, rámutat viszont arra a lehetőségre, amit a keresztség és a bérmálás szentsége nyit meg előttünk. Humoros stílusával, ugyanakkor mélyen elgondolkodtató meglátásaival meghívja az olvasót: legyen bátorsága arra, hogy „vesse bele magát” az igazi keresztény élet kalandjába, ahogyan az első keresztényeket alámerítették a keresztelő medencében, élje át minél teljesebben a keresztség és a bérmálás kegyelmét. A könyv két korábbi, magyarul is megjelent könyvének folytatása: *Miért vagyok keresztény? Miért járjunk misére?*
Ára: 2.900 Ft

Megvásárolható vagy megrendelhető a Vigilia Kiadóhivatalban és a honlapunkon
Telefon: 486-4443; Fax: 468-4444; E-mail: vigilia@vigilia.hu; Honlap: www.vigilia.hu